

OGÓLNE ZASADY PLANOWANIA I PROWADZENIA OPERACJI PRZECIWTERRORYSTYCZNYCH W KONTEKŚCIE ZAGROŻEŃ WYNIKAJĄCYCH Z PRZEDWCZESNYCH DONIESIEŃ MEDIALNYCH

*Adam Rapacki, podsekretarz stanu w MSWiA
(wykład wygłoszony przez Andrzeja Trełę, dyrektora
Departamentu Bezpieczeństwa Publicznego)*

WSTĘP

Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji, sprawując nadzór nad służbami bezpieczeństwa i porządku publicznego, odgrywa podstawową rolę w systemie bezpieczeństwa wewnętrznego państwa. Zadania znajdujące się w zakresie właściwości resortu spraw wewnętrznych i administracji, a w szczególności działających w ramach niego służb, związane są nie tylko z rozpoznawaniem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem różnego rodzaju przestępstw, w tym zagrożeń o charakterze terrorystycznym, lecz również z neutralizacją skutków ewentualnych zamachów terrorystycznych.

Zadania związane z przeciwdziałaniem oraz zwalczaniem zagrożeń terrorystycznych realizowane są przez Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji zarówno w sposób pośredni – przez odpowiednie służby resortu, jak i w ramach Międzyresortowego Zespołu do spraw Zagrożeń Terrorystycznych¹, działającego pod jego przewodnictwem².

Zespół ten zajmuje się przede wszystkim monitorowaniem zagrożeń o charakterze terrorystycznym, ich analizą i oceną, a także jest odpowiedzialny za przedstawianie Radzie Ministrów opinii i wniosków w tym zakresie. Do zadań Zespołu należy również opracowywanie projektów standardów i procedur w zakresie zwalczania terroryzmu oraz występowanie z wnioskiem do właściwych ministrów w celu podjęcia działań legislacyjnych zmierzających do usprawnienia metod i form zwalczania terroryzmu.

Do wspierania prac Międzyresortowego Zespołu powołana została Stała Grupa Ekspercka³ zajmująca się między innymi monitorowaniem, analizą i oceną stanu zagrożenia terrorystycznego w celu ewentualnego rekomendowania podwyższenia, obniżenia lub zniesienia stopnia zagrożenia atakiem terrorystycznym.

W 2007 roku Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji wraz z Szefem Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego zatwierdził koncepcję powołania Centrum Antyterrorystycznego (CAT). W pracach tej jednostki funkcjonującej w ramach ABW biorą udział oddelegowani funkcjonariusze służb i instytucji państwowych właściwych w zakresie przeciwdziałania terroryzmowi.

Zasadniczym celem CAT⁴ jest koordynacja działań prowadzonych przez krajowe służby i instytucje w zakresie wymiany informacji dotyczących

-
- 1) Powołany przez Prezesa Rady Ministrów Zarządzeniem nr 162 z 25 października 2006 r.
 - 2) W skład Zespołu jako zastępcy przewodniczącego weszli: Minister Spraw Zagranicznych, Minister Finansów, Minister Obrony Narodowej, Minister Koordynator Służb Specjalnych (w przypadku powołania). Pozostałymi członkami Zespołu są: Sekretarz lub Podsekretarz Stanu wskazany przez Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji, Szef Obrony Cywilnej Kraju, Szef Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Szef Agencji Wywiadu, Szef Biura Ochrony Rządu, Komendant Główny Policji, Komendant Główny Straży Granicznej, Komendant Główny Państwowej Straży Pożarnej, Szef Służby Wywiadu Wojskowego, Szef Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Komendant Główny Żandarmerii Wojskowej, Generalny Inspektor Kontroli Skarbowej, Generalny Inspektor Informacji Finansowej, Szef Służby Celnej (lub ich przedstawiciele). Do udziału w spotkaniach zapraszany jest również Minister Sprawiedliwości, Szef Biura Bezpieczeństwa Narodowego oraz Sekretarz Stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów – Szef Biura Kolegium do spraw Służb Specjalnych.
 - 3) Stała Grupa Ekspercka została powołana Decyzją nr 2 Przewodniczącego Międzyresortowego Zespołu do spraw Zagrożeń Terrorystycznych z 8 grudnia 2006 r. W skład Grupy weszli eksperci szczebla kierowniczego służb i instytucji reprezentowanych przez członków Zespołu.
 - 4) Zarządzenie nr 102 Prezesa Rady Ministrów z 17 września 2008 r. zmieniające zarządzenie w sprawie nadania statusu Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego z 1 października 2008 r.

przeciwdziałania zagrożeniom terrorystycznym oraz współpraca z odpowiednikami na poziomie międzynarodowym.

W systemie neutralizacji skutków zamachów terrorystycznych istotną rolę odgrywa także nowo powołane, podlegające Prezesowi Rady Ministrów, Rządowe Centrum Bezpieczeństwa, a także utworzony przy Radzie Ministrów Rządowy Zespół Zarządzania Kryzysowego⁵, będący organem opiniodawczo-doradczym, właściwym w sprawach inicjowania i koordynowania działań podejmowanych w obszarze zarządzania kryzysowego.

Ten rozbudowany system przeciwdziałania i zwalczania zagrożeń terrorystycznych, którego resort spraw wewnętrznych jest jednym z elementów, wymaga stworzenia odpowiednich mechanizmów współpracy wewnętrznej pomiędzy uczestniczącymi w nim podmiotami oraz zewnętrznej – wypracowania odpowiednich mechanizmów informowania społeczeństwa i zasad polityki informacyjnej.

Przekaz medialny powinien być zatem obecnie traktowany jako jeden z ważnych elementów strategii i taktyki walki z terroryzmem w każdej jej fazie, same media zaś coraz częściej stają się partnerem służb w zakresie przeciwdziałania zagrożeniom terrorystycznym, zwłaszcza że nowoczesne formy przekazu (Internet czy UMTS) mogą być wykorzystywane przez organizacje terrorystyczne do upowszechnienia swej ideologii, pozyskiwania zwolenników czy prowadzenia instruktażu w zakresie podejmowania indywidualnych aktów terrorku.

ROLA I ZNACZENIE MEDIÓW W WALCE Z TERRORYZMEM – ASPEKT POZYTYWNY I NEGATYWNY

Środki masowego przekazu odgrywają niezwykle istotną rolę w globalnej walce z terroryzmem. Z jednej strony bowiem media mogą występować jako partner służb zajmujących się przeciwdziałaniem i zwalczaniem zagrożeń terrorystycznych lub neutralizacją skutków w sytuacji wystąpienia zamachów, z drugiej zaś strony istnieją bardzo duże niebezpieczeństwa związane z przekazami medialnymi w kontekście zagrożeń terrorystycznych.

1) *Media jako partner służb w kontekście zagrożeń terrorystycznych*

W zakresie współpracy służb i mediów w kontekście zagrożenia terrorystycznego zauważyć należy, iż rola mediów zależy bezpośrednio od bieżącej sytuacji. W normalnych warunkach odgrywają one rolę informacyjno-profilaktyczną, natomiast w sytuacji wystąpienia ataku terrorystycznego rolę informacyjno-pośredniczącą (pomiędzy podmiotami zaangażowanymi w neutralizację skutków zamachów a społeczeństwem).

Podstawowym zadaniem mediów w pierwszym z wyżej wymienionych wypadków jest **powiadamianie społeczeństwa o potencjalnych zagrożeniach terrorystycznych oraz zadaniach i uprawnieniach poszczególnych służby i innych podmiotów** w zakresie przeciwdziałania i zwalczania tych zagrożeń. W tym kontekście niezwykle istotne jest **budowanie odpowiedniej świadomości obywateli co do celów działania służb** odpowiedzialnych za ochronę bezpieczeństwa państwa i tworzenie wokół nich pozytywnego klimatu. Należy bowiem pamiętać, że kwestia przeciwdziałania i zwalczania zagrożeń terrorystycznych wymaga podejmowania przez służby czynności o charakterze operacyjno-rozpoznawczym względem osób czy środowisk, co do których istnieje uzasadnione podejrzenie o możliwości podjęcia działań terrorystycznych. Niektóre z czynności operacyjno-rozpoznawczych mogą być natomiast postrzegane przez opinię publiczną jako forma nadmiernej ingerencji państwa w życie obywateli. Z tego powodu tak istotne jest uświadamianie obywatelom celowości podejmowanych działań i wyposażania poszczególnych formacji w odpowiednie uprawnienia. Pozyskiwanie szerokiego grona osób wspierających pracę służb jest kluczowe dla skuteczności podejmowanych przez nie czynności w zakresie przeciwdziałania i zwalczania zagrożeń terrorystycznych.

Ważnym zadaniem w tym obszarze jest również **informowanie społeczeństwa o zasadach bezpieczeństwa i sposobach rozpoznawania zagrożeń terrorystycznych**. Poprzez odpowiednio prowadzoną politykę medialną, będącą wynikiem współpracy służb i mediów, społeczeństwo może stać się

5) Zespół funkcjonuje na podstawie Ustawy o zarządzaniu kryzysowym z 26 kwietnia 2007 r. (Dz.U. 2007 nr 89 poz. 590).

partnerem w zakresie rozpoznawania zagrożeń terrorystycznych (np. poprzez informowanie o podejrzanych pakunkach pozostawionych w miejscach publicznych).

W sytuacji wystąpienia ataku terrorystycznego media przejmują funkcję *stricte* informacyjno-pośredniczącą i stają się platformą umożliwiającą natychmiastowy kontakt służb zaangażowanych w neutralizację skutków zamachu ze społeczeństwem. Dzięki wykorzystywaniu nowoczesnych form przekazu i komunikacji w zakresie informowania o wystąpieniu sytuacji kryzysowej w związku z zamachem terrorystycznym oraz o sposobach zachowania się w konkretnej sytuacji, możliwe jest nie tylko **natychmiastowe upublicznienie informacji o wystąpieniu sytuacji kryzysowej**, lecz także **bieżące informowanie społeczeństwa o działaniach podjętych w celu neutralizacji skutków ataku terrorystycznego**.

Pomocą ze strony środków masowego przekazu może być również **przekazywanie informacji o miejscach i sposobach udzielania pomocy poszkodowanym** w zamachach terrorystycznych, a także **o powoływanych centrach poszukiwanych i centrach informacyjnych**.

Z polityką informacyjną związane jest również niezwykle trudne zadanie łagodzenia nastrojów społecznych i przeciwdziałania potencjalnemu chaosowi wynikającemu z braku informacji w sytuacjach kryzysowych. Zadanie to jest związane z odpowiedzialnością dziennikarską za sposób i treść przekazu.

2) Niebezpieczeństwa związane z przekazami medialnymi w kontekście zagrożeń terrorystycznych

Oprócz niezwykle istotnego i pozytywnego aspektu kooperacji pomiędzy mediami i służbami w zakresie prowadzenia odpowiedniej współpracy o charakterze informacyjno-profilaktycznym lub informacyjno-pośredniczącym (w przypadku wystąpienia zamachu terrorystycznego) istnieje również wiele niebezpieczeństw związanych z przekazami medialnymi w kontekście zagrożeń terrorystycznych. Zagrożenia te mogą wystąpić zarówno w kontekście nieadekwatności informacyjnej, jak i w kontekście instrumentalnego wykorzystania środków masowego przekazu przez organizacje terrorystyczne.

W pierwszym z tych obszarów istnieje **niebezpieczeństwo nieświadomej dezinformacji społeczeństwa przez media**. W tym zakresie wskazać należy przede wszystkim na możliwość wyolbrzymiania informacji na temat techniczno-taktycznych możliwości przeprowadzania zamachów terrorystycznych oraz upubliczniania niezwyfikowanych informacji, co może skutkować wzrostem poczucia zagrożenia wśród obywateli.

Ten sam efekt powodować może również przekazywanie oświadczeń i wystąpień przywódców środowisk terrorystycznych, a także gróźb i zapowiedzi przeprowadzania zamachów terrorystycznych. W tym aspekcie pamiętać należy, że wzrost społecznego poczucia zagrożenia jest jednym z celów działalności organizacji terrorystycznych i pośrednio wspomaga ich działalność.

Drugim niezwykle istotnym zagrożeniem związanym z nieadekwatnością przekazów medialnych jest **niebezpieczeństwo dekonspiracji działań służb** podjętych w celu przeciwdziałania lub zwalczania zagrożeń terrorystycznych. Przedczesne informowanie o kierunkach działań służb skutkuje wykluczeniem elementu zaskoczenia, a tym samym utrudnia lub uniemożliwia ich skuteczne przeprowadzenie.

Istotne jest również zachowanie niejawności taktyki działania służb w danych sytuacjach podczas likwidacji zagrożeń terrorystycznych. Poznanie *modus operandi* działania służb jest niezwykle cenną informacją dla organizacji terrorystycznych zarówno w trakcie planowania konkretnych działań, jak i utrzymania konspiracyjnej struktury organizacji.

Efektorem niewłaściwie przygotowanych komunikatów medialnych może być również dekonspiracja funkcjonariuszy służb wykonujących zadania operacyjne. Sytuacja taka skutkować może zarówno bezpośrednim zagrożeniem dla życia poszczególnych funkcjonariuszy, jak i, z perspektywy poszczególnych służb, utratą osobowych źródeł informacji.

Pamiętać należy również, że **natychmiastowa informacja o incydentach terrorystycznych jest efektem pożądanym przez organizacje terrorystyczne**. Spektakularne i krwawe zamachy natychmiast relacjonowane w mediach, podawanie nazwisk przywódców i celów organizacji terrorystycznych spełniały rolę zamierzoną przez terrorystów, warunkującą możliwość wzrostu znaczenia danej organizacji terrorystycznej. Istota działania organizacji

terrorystycznych w przeciwieństwie do zorganizowanej grupy przestępczej polega bowiem na dążeniu do społecznej postrzegalności warunkującej osiągnięcie podstawowego celu organizacji – zmianę istniejącego porządku prawnego, ekonomicznego, politycznego, społecznego czy religijnego⁶.

Oddzielną kategorię niebezpieczeństw związanych z przekazami medialnymi stanowi możliwość ich wykorzystania jako instrumentu walki terrorystycznej. Przekaz medialny jest narzędziem używanym przez środowiska terrorystyczne do przekazu ideologii, budowania poczucia zagrożenia społecznego czy pozyskiwania zwolenników prezentowanej ideologii.

W tym zakresie podkreślić należy, że niektóre ugrupowania terrorystyczne dążą do wpływu na środki masowego przekazu lub tworzą (finansują) własne media mające służyć zwiększeniu poparcia społecznego dla realizowanych i stosowanych przez nie metod działania.

Szczególnie niebezpieczne jest wykorzystywanie przez organizacje terrorystyczne Internetu do rozpowszechniania radykalnej ideologii, pozyskiwania zwolenników czy prowadzenia instruktażu w zakresie samodzielnego dokonywania aktów terroru. Nowoczesne kanały przekazu informacji uniemożliwiają bowiem lub w znaczący sposób utrudniają kontrolowanie treści komunikatów.

Oddzielną kwestię stanowi w tym zakresie zagrożenie cyberterroryzmem stosowanym zarówno przez organizacje terrorystyczne, jak i hakerów na zlecenie poszczególnych państw.

ORGANIZACJA WSPÓŁPRACY Z MEDIAMI

1) Rozwiązania organizacyjne

Mając na uwadze rolę środków masowego przekazu w walce ze światowym terroryzmem oraz ewentualne niebezpieczeństwa, jakie mogą wystąpić w tym zakresie, konieczne jest stworzenie odpowiednich zasad współpracy (spójnej polityki informacyjnej) zarówno między służbami i mediami, jak i między samymi służbami zajmującymi się wykrywaniem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem zagrożeń terrorystycznych oraz neutralizacją skutków zamachów.

Jako szczególnie istotne należy uznać stworzenie spójnej strategii antyterrorystycznej porządkującej działania i przypisującej odpowiednie kompetencje służbom uczestniczącym w przeciwdziałaniu i zwalczaniu zagrożeń terrorystycznych. Strategia antyterrorystyczna powinna obejmować również **strategię medialną** zawierającą elementy wpływające na budowanie zaufania obywateli do działań i inicjatyw państwa oraz określającą zasady informowania o zagrożeniach terrorystycznych.

W przypadku wystąpienia zamachu terrorystycznego istotne jest wypracowanie odpowiednich procedur powoływania **centrum prasowego** odpowiedzialnego za organizację konferencji prasowych. Stworzenie odpowiednich mechanizmów regulujących współpracę służb w tym obszarze powinno służyć ujednoczeniu przekazu informacji służb, w szczególności w zakresie powiadamiania o charakterze i lokalizacji zdarzenia, a także o szczegółach dotyczących ofiar zamachów oraz ewentualnych zaleceniach co do sposobu zachowania. Wypracowanie zasad współdziałania ma również istotne znaczenie z perspektywy łagodzenia nastrojów społecznych.

W celu umożliwienia podjęcia skutecznych działań w zakresie zwalczania zagrożeń terrorystycznych odpowiednia organizacja współpracy służb z mediami powinna przewidywać możliwość wprowadzenia częściowego i krótkotrwałego **embarga informacyjnego** oraz mechanizmów selekcji informacji. Embargo to powinno jednak zostać ograniczone do niezbędnego minimum i pozostawać uwarunkowane stanem wyższej konieczności. W tym zakresie istotne jest nie tylko dokładne określenie (ujednoczenie) komunikatów służb przekazywanych do środków masowego przekazu, lecz również wyczulenie dziennikarzy na kwestię odpowiedzialności etycznej za treść przekazu.

Czasowe embargo informacyjne, nawet o ograniczonym zakresie przedmiotowym, stoi w sprzeczności z naturalnym dla mediów dążeniem do natychmiastowego uzyskania informacji. Pogoń za „newsem” nie powinna jednak w żadnym wypadku utrudniać czy wręcz dekonspirować działania służb. Zagadnienie to, *de facto* niemożliwe do kompleksowego uregulowania, wykracza w zdecydowany sposób poza dyskurs *stricte* prawniczy i przenosi się do wspomnianej sfery etycznej. Ustawodawca nie jest bowiem w stanie enumeratywnie określić katalogu informacji podlegających embargu

6) Podstawowym celem zorganizowanych grup przestępczych jest natomiast zysk.

w przypadku wystąpienia sytuacji kryzysowej. Ze względu na wskazaną powyżej niezwykle istotną rolę informacyjną mediów w sytuacji wystąpienia zamachu terrorystycznego, środki masowego przekazu powinny otrzymywać natychmiastowe informacje o zaistniałej sytuacji, jednakże komunikaty medialne nie powinny utrudniać działania poszczególnym służbom oraz zwiększać poczucia zagrożenia wśród obywateli.

Również rzecznicy prasowi służb i instytucji rządowych uczestniczących w działaniach zmierzających do zwalczania zagrożeń terrorystycznych i neutralizacji skutków zamachów powinni posiadać możliwie najszerszą wiedzę o bieżącej sytuacji kryzysowej i przekazywać uzgodnione z kierownictwem służb i właściwymi instytucjami komunikaty medialne pozwalające na informowanie o zagrożeniu przy jednoczesnym zachowaniu tajemnicy informacji niezbędnych służbom do wykonywania zadań w zakresie zwalczania zagrożenia.

ISTNIEJĄCE PROBLEMY

Obecnie brak jest jednolitych zasad określających mechanizmy współpracy w zakresie polityki medialnej pomiędzy służbami odpowiedzialnymi za przeciwdziałanie i zwalczanie zamachów terrorystycznych. W tym zakresie celowe jest w szczególności uporządkowanie relacji pomiędzy poszczególnymi służbami i innymi podmiotami wykonującymi działania w obszarze przeciwdziałania i zwalczania zagrożeń terrorystycznych oraz neutralizacji ich skutków.

W związku z rozpoczęciem działalności przez CAT, w którym zgodnie z założeniem pracują oddelegowani funkcjonariusze służb i instytucji państwowych właściwych w zakresie przeciwdziałania terroryzmowi, należy uznać za celowe rozważenie możliwości wyposażenia tej jednostki organizacyjnej w instrumenty umożliwiające koordynację przepływu informacji dotyczących zagrożeń terrorystycznych oraz zarządzania tą wiedzą.

CAT jako jednostka organizacyjna między innymi o charakterze analityczno-informacyjnym i skupiająca specjalistów z różnych resortów oraz służb specjalnych powinna mieć możliwość realizowania strategii informacyjnej obejmującej kontakty ze społeczeństwem i wszystkimi partnerami w obszarze przeciwdziałania i zwalczania zagrożeń terrorystycznych.

W kontekście zapewnienia odpowiedniego przepływu informacji niezwykle istotne jest również doprecyzowanie relacji pomiędzy CAT a Rządowym Centrum Bezpieczeństwa(RCB)⁷, które jest odpowiedzialne między innymi za zapewnienie obiegu informacji między krajowymi i zagranicznymi organami i strukturami zarządzania kryzysowego.

PRZYKŁADOWE ROZWIĄZANIA ZAGRANICZNE I UREGULOWANIA MIĘDZYNARODOWE

Kwestia odpowiednich relacji służb przeciwdziałających i zwalczających zagrożenia terrorystyczne z mediami podejmowana była nie tylko w prawodawstwie krajowym, lecz również na forum Unii Europejskiej.

Na poziomie unijnym istnieje wielość regulacji dotyczących polityki medialnej w kontekście różnego rodzaju zagrożeń. Podstawowym dokumentem w tym zakresie jest Strategia Komunikacji Medialnej (*Media Communication Strategy*) zatwierdzona przez Radę UE w styczniu 2007 roku i wpisująca się w Strategię Zwalczania Radykalizacji i Rekrutacji Terrorystów⁸.

Przykładem szczegółowej regulacji jest Zalecenie Rady z 6 grudnia 2007 r. w sprawie *Podręcznika współpracy podczas ważnych imprez międzynarodowych przeznaczonych dla policji i organów bezpieczeństwa (2007/C314/02)* wskazujące na potrzebę stosowania odpowiedniej, wcześniej określonej strategii medialnej w trakcie organizacji imprez masowych, w odniesieniu do których również występuje potencjalne zagrożenie zamachami terrorystycznymi.

W zaleceniu wskazuje się między innymi na groźbę zamachów terrorystycznych podczas ważnych imprez, których celem może być zarówno sama impreza, jak również poszczególne osoby (VIP-y, delegacje państwowe)

7) Ustawa o zarządzaniu kryzysowym z dnia 26 kwietnia 2007 r. (Dz.U. 2007 nr 89 poz. 590).

8) Zatwierdzona przez Radę UE w grudniu 2005 r.

w niej uczestniczące. Kluczowa w tym zakresie pozostaje zatem odpowiednia wymiana informacji pomiędzy służbami różnych państw umożliwiająca przeciwdziałanie zamachom terrorystycznym.

W związku z tym zalecenie przewiduje przykładowo utworzenie wyspecjalizowanych stałych punktów kontaktowych umożliwiających bieżące przekazywanie informacji, a także punktów kontaktowych do spraw danej imprezy międzynarodowej, które w określonych przypadkach przekazują bezpośrednio informacje.

W zakresie zagranicznych rozwiązań krajowych warto zwrócić uwagę na przykład Wielkiej Brytanii, w której funkcjonuje JTAC (*Joint Terrorism Analysis Center*) – Wspólne Centrum Analiz Terroryzmu odpowiedzialne za kompleksową analizę wszelkich zagrożeń terrorystycznych oraz prowadzenie spójnej polityki informacyjnej dotyczącej możliwych zagrożeń terrorystycznych.

JTAC wykorzystuje materiały pochodzące zarówno ze źródeł wywiadowczych, jak i z różnego rodzaju innych placówek odpowiedzialnych za gromadzenie informacji oraz ze źródeł jawnych – tzw. białego wywiadu. Na podstawie przeprowadzanych analiz ośrodek ten określa poziom zagrożenia terrorystycznego oraz wskazuje odpowiednie warianty reagowania.

W zakresie zapewnienia właściwego kontaktu z mediami oraz informowania opinii publicznej o sytuacjach kryzysowych i zagrożeniach, JTAC wspierany jest przez GICS (*Government Information and Communication Service*), w ramach którego działa Centrum Koordynacji Informacji (NCC – *News Coordination Centre*).

Dla porównania we Francji reagowanie na sytuacje kryzysowe realizowane jest w oparciu o opracowany w latach 80. plan „Vigipirate” (Bocianie Gniazdo). Plan ten, mający na celu przede wszystkim przeciwdziałanie przeprowadzaniu zamachów terrorystycznych na terenie Francji, zakłada również informowanie społeczeństwa o stopniu zagrożenia terrorystycznego oraz sposobach zabezpieczania się przed ewentualnymi zamachami, a także o zasadach zachowania w obliczu ich zaistnienia. Zgodnie z założeniem przekazywane informacje powinny kształtować pozytywne opinie o działaniach władz państwowych w zakresie zwalczania terroryzmu oraz sprzyjać łagodzeniu nastrojów społecznych.

W zakresie rozwiązań przyjętych w mniejszym obszarowo kraju UE warto zwrócić uwagę na przykład holenderski. Odpowiedzialny za współpracę i wspieranie wszystkich organizacji zajmujących się zwalczaniem terroryzmu jest Departament Koordynacji i Zarządzania Kryzysowego, który opracowuje również informacje medialne dotyczące zagrożeń terrorystycznych. Natomiast Biuro Łączności pełni kluczową rolę w informowaniu społeczeństwa o problemach wynikających z terroryzmu i sposobach ich rozwiązywania.

WNIOSKI KOŃCOWE

Na zakończenie raz jeszcze należy zwrócić uwagę na złożoną rolę środków masowego przekazu w walce ze światowym terroryzmem. Z jednej strony media stanowią platformę służącą upowszechnianiu radykalnej ideologii organizacji terrorystycznych, z drugiej zaś są partnerem służb w informowaniu społeczeństwa o istniejących zagrożeniach i sposobach zachowania się w sytuacji zagrożenia.

Ta złożona rola środków masowego przekazu nakłada na państwo konieczność wypracowania, w porozumieniu z mediami, wspólnej strategii informacyjnej w walce z terroryzmem, która oprócz kwestii *stricte* organizacyjnych odnosiłaby się również do profilaktyczno-edukacyjnej oraz informacyjno-pośredniczącej roli przekazów.

Dodatkowo, konieczność zapewnienia adekwatności przekazów medialnych wymaga kompromisu pomiędzy służbami zaangażowanymi w zwalczanie i przeciwdziałanie zagrożeniom terrorystycznym a mediami. Natomiast kwestia relacji potrzeby zapewnienia niejawności działań prowadzonych przez właściwe służby i misji informacyjnej mediów związana jest z odpowiedzialnością za treść przekazów medialnych.

Polityka medialna wymaga również wprowadzenia odpowiednich rozwiązań organizacyjnych po stronie państwa. Kluczową rolę w tym zakresie powinien odgrywać CAT, będące podmiotem określającym kierunki działań antyterrorystycznych i koordynującym zarządzanie informacją oraz RCB odpowiedzialne za zapewnienie obiegu informacji między organami i strukturami zarządzania kryzysowego.